

gets Medlemmer, en Diskussion, der blev varmere og varmere, og hvor det var nødvendigt for Ordføreren at gribe ind. Som Vidnesbyrd om, at Ministeren i Virkeligheden har set rigtigt og ikke har haft den tilbørlige Tid til at sætte sig ind i Sagen, skal jeg fremføre, at Ministeren bemærkede under Debatten, at Anstaltens Direktion havde undersøgt Terrainet ved Viborg og fundet det utilfredsstillende. Ministeren gentog senere, at Anstaltens Direktion kendte Terrainet. Det blev nødvendigt for Ordføreren at oplyse Ministeren om, at dette var et uholdbart Standpunkt, eftersom der forelaa og oven i Købet i Betænkningen var trykt en Skrivelse fra Anstaltens Direktion, af hvilken det fremgik, at de ikke kendte vedkommende Terrain, nemlig Søndre Teglgård. Dette Standpunkt kunde Ministeren altsaa ikke blive staaende ved. Endvidere henviste Ministeren under Debatten til, at den bestaaende Lov overlod til Direktion og Minister i Forening at træffe Afgørelse af, hvilket Sted der skal vælges. Ordføreren saa sig foranlediget til at oplyse Ministeren om, at det var en fuldstændig Fejltagelse, der stod ikke noget derom i den bestaaende Lov. Ogsaa dette Standpunkt var altsaa uholdbart. For det tredje vilde Ministeren af Hensyn til Tuberkel sygdommen absolut ikke til Viborg. Det var udelukkende af dette Hensyn, forsikrede han adskillige Gange; kunde han ikke faa Bregninge, vilde han have Straarup. Ministeren henviste til en Erklæring fra Stiftsfysikatet i Viborg, der viste pro Mille-Forholdet mellem Tuberkel syge i Viborg og i Vejle. Havde Ministeren blot læst en eneste Linie til af denne Erklæring, der ikke er ret stor, og som ligeledes forelaa trykt, vilde han have set, at pro Mille-Forholdet saa at sige er det samme ved Straarup som i Viborg. Dette kunde altsaa umulig være Grund for Ministeren til ikke at gaa til Viborg. Det var altsaa det tredje uholdbare Standpunkt, som Ministeren søgte at indtage. Endelig skal jeg for det fjerde henvise til, at de ærede Medlemmer for Maribo Amts 4de Valgkreds (Claussen) og for Løvel (A. Nielsen) begge havde sagt: Det er ikke af Hensyn til Strandbredden, at Spørgsmaalet om Anstaltens Flytning er rejst, det er af Hensyn til Fæstningen, at det er rejst. Det benægtede Ministeren og angav sine Grunde, hvorfor Ordføreren saa sig nødsaget til at oplyse Ministeren om, at den Episode, til hvilken de to Medlemmer sigtede, var passeret, medens Hr. Bardenfleth var Kultusminister. Det kommer saa paa disse Punkter ikke til videre

Debat, Ordføreren Erklæring var formel og kunde ikke rokkes paa nogle af de Punkter.

Men Ministeren havde i den ret varme Diskussion, der var ført, været saa ufor-sigtig at lade en Ytring falde, der gik ud paa, at han ikke vilde forpligte sig til at bygge til 600 Alumner for den Pris, der var fastsat i Loven. Ministeren erklærede Sp. 4684—85: „Hvis denne ubetingede For-dring skulde staa i Loven, vil jeg ikke være i Stand til at modtage den, men det staaer heldigvis ikke i den“. Var der nu noget, man var enig om i Udvalget, var det netop de to Ting: man vilde give Direktionen Frihed i Enkelthederne, men ikke paa de to Yderpunkter: der skulde bygges til 600 Alumner, vi vilde befri saa mange Hjem for den Byrde, det er, at have et aands-svagt Barn hjemme, det var en absolut For-dring, og lige saa absolut var den For-dring, at vi ikke vilde gaa højere end til en Byggesum af 1 $\frac{1}{4}$ Mill. Kr. Ordføreren saa sig nødsaget til at udbede sig en For-klaring af denne Udtalelse. Det lykkedes hurtigt at blive enig med Ministeren om, at Beløbet skulde overholdes, Ministeren erklærede udtrykkeligt, at han ikke vilde tillade, at der blev optaget noget Priori-tetslaan, og naar Staten ikke gav mere, var der ingen Udvej. Men Ministeren holdt meget stærkt fast paa, at han vilde ikke forpligte sig for dette Beløb til at bygge for 600 Alumner. Saa faldt der mange Replikker fra mange Sider, indtil det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 3die Valg-kreds (Dinesen) gjorde opmærksom paa, at Direktionen selvfølgelig maatte forelægge Tegninger og Planer, saa kunde man tælle efter, om der virkelig var Plads til 600 Alumner, det var en let Sag for Ministeren at kontrolere, om der var Plads til saa mange. Saa gik Ministeren med til de 600, men vilde ikke paatage sig Ansvaret for, at Beløbet blev overholdt, hvilket han havde indrømmet i Forvejen. Men saa skete der noget, som var hidtil næsten ukendt i den danske Rigsdag, nemlig at Ordføreren saa sig nødsaget til at forlange Lovforslaget henvist til Udvalget igen, indtil man fik en bestemt formel Erklæring fra Ministeren om, at han vilde holde de to nævnte Grænser, som vare satte for at give Loven. I næste Møde afgav Mini-steren denne Erklæring. Den findes i Rigs-dagstidenden Sp. 4712, og jeg skal tillade mig at læse den op, da den er meget kort, thi det bidrager til Oplysning af det, der nu foregaar. Ministeren beder straks om Ordet og siger: „Naar jeg har begæret